

KAŽIPOT.

TINE DEBELJAK.

Križ
na polju,
na križpotu.
Trpiš, Gospod?
— Kažem pot.

V križpot
gre dvoje stezá,
o, kot da midva
greva v križ!
Trpiva...
— Kažem pot.

Pokaži pot;
ne veva kam:
ona sama,
jaz sam,
poti navzkriž,
dolge poti —
katera gre z nama? —
Molčiš?
— Kažem pot.

O, kažipot nemi!
Z žebljev se snemi!
s prstom pokaži: tod!
— Nisem nem kažipot:
v štiri strani kažem križ,
v eno svoje zaprto oko...
Trpita z menó
— kažem pot.

BEGUNCI.

NARTE VELIKONJA.

»Lepo mi poje črni kus,
oj črni kus,
tam v zelenim bukovji,
oj bukovji...«

Gruča železničarjev je sedela okoli
litra cvička in pela s kraškim na-
glasom ganljivo pesem »o črnem
kusu v zelenim bukovji.«

»Oj kus pa je nedovžna stvar, nedovžna
stvar...«

»Daj no, Merkuža, čemu se siliš naprej,
če ne znaš! Zapoј nedovžna stvar tako,«
je zavzdignil glas visoki črnobrkati Pipan
ter sunil soseda čez mizo, »zdaj veš, tako
z repkom.«

Merkuža je podpiral svojo debelo glavo
na desnico ter široko odpiral usta. Pel je
zmerom za glas previsoko; njegovo petje
je neprijetno grizlo preko drugih glasov
in »repka« ni znal zapeti.

»Tako z repkom«, je oponesel, »kakor da
ne znam! Preden si ti, Pipan, vedel, kaj je
kos, sem jo že pel. In ali boš pel pri cvičku,
fej! Kakršno vino, tako petje!«

Pljunil je užaljen v kot.

»Saj kar se tiče cvička, imaš prav, toda
vseeno zapoj po kraško. Če pravim, z
repkom, pravim zato, da bo po domače,
da ne pozabiš in da ne pozabiš, kako je
doma!« se je razvnel Pipan ter dobrohotno
zavihal brke. »Ali ti ni nič do tega, da
bi bilo kakor doma?«

»Kaj doma, nič doma. Saj je vseeno.
Doma, da! Pojem, kakor vem, da je prav.
Kdo bi mislil, kako je doma!« je zamahnil
z roko. »Ali ti kdaj misliš? Tam na Krasu.«
»Skale so!« je pripomnil fant pri sosednji
mizi. »Skale so, Pipan. Tako je na Krasu.
Pobiješ se, če si pijan!«

»Eh, scale so, pa so le domače scale,« se
je razžalostil Pipan in potresel Merkužo
za rame. »Ali ne, pa so le doma! Kaj takle
ve! Ti fant, ti si zrastel v čuvajnici. Pa
reci, Gulič, ali ve tvoj fant, kaj je stara
domača hiša več rodov, brajda in jama
in školj; če pa se je rodil v čuvajnici in
potem romal iz čuvajnice v čuvajnico!«

»Nič ne ve!« je potrdil Merkuža, ki so se
mu zablestele oči. »Nič ne ve, ker ga ni-
koli niso okopali v teranu in rožmarinu!«
»Že ti si pozabil kosa,« ga je zbodel Gulič,
ki mu je bilo nerodno, da ga je Pipan radi
fanta.

»To je tako, kakor pojo pri nas!« se je
otresel Merkuža, jaz sem bliže Vipavi!«
»S Krasa si, nič se ne umikaj. Kar je res,
pa je res. Mi vsi smo Kraševci. Mene včasih
zagrabi, da bi kar vse pustil in šel. Kar
čez in bi doma sedel na ognjišče in bi
ničesar ne rekel. Kako bi gledali! Tvoj
fant, Gulič, pa govori o skalah. Kaj pa
naj bo na Krasu? Morje je zato morje,
ker je morje, Kras je Kras, ker so scale.
In mi smo takšni, kakršni smo. In tam na
tistih skalah smo vsi doma. Tam so gadj
doma!«

»Pusti vendar mojega fanta na miru!« se
je razvnel Gulič, star mož, ki je sedel na
voglu ter vrtel drobno pipo med prsti.